

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδομης Ημέρας - Αριθμός Δεκαεπτά

Jeff Pippenger
2025-12-23

Αριθμός Δεκαεπτά

Τελειώσαμε το προηγούμενο άρθρο με μια ημιτελή εξέταση των προφητειών του Άβραμ και του Παύλου, ότι, γραμμή επί γραμμής, παράγουν μια περίοδο 430 ετών, αποτελούμενη από 30 έτη, τα οποία ακολουθούνται από 400 έτη. Υποθέτω ότι υπάρχουν κάποιοι εκεί έξω, στη χώρα της θεολογίας, που ίσως θεωρούν τα 30 έτη ως περίοδο η οποία έπεται των 400 ετών, αλλά όταν το ζήτημα εξετάζεται γενικώς, τα τριάντα έτη τοποθετούνται στην αρχή της περιόδου. Είναι 400 που ακολουθούνται από 30, ή 30 που ακολουθούνται από 400; Είναι τριάντα που ακολουθούνται από τετρακόσια, διότι υπάρχουν πολλοί μάρτυρες για να θεμελιώσουν μια περίοδο τριάντα ετών, συνδεδεμένη με και ακολουθούμενη από μια δεύτερη προφητική περίοδο.

Ο Ιωσήφ ήταν τριάντα ετών όταν άρχισε να υπηρετεί τον Φαραώ στη Γένεσις 41:46. Τότε άρχισαν επτά έτη αφθονίας, τα οποία ακολούθησαν επτά έτη πείνας. Ο Ιωσήφ, ως τύπος του Χριστού, σε ηλικία τριάντα ετών ακολούθηθηκε από δύο περιόδους των 2520 ημερών. Όταν ο Χριστός ήταν τριάντα ετών, ακολούθησαν δύο περίοδοι των 1260, οι οποίες μαζί αποτελούν 2520· το οποίο, με τη σειρά του, συνδέεται με επτά καιρούς επί δύο βασιλείων.

Ο Δαβίδ ήταν τριάντα ετών όταν έγινε βασιλιάς, και βασίλευσε επί σαράντα έτη, όπως σημειώνεται στο 2 Samuel 5:4. Ο Δαβίδ προτυπώνει τον Χριστό, και όταν ο Χριστός ήταν τριάντα ετών, βαπτίστηκε και έπειτα οδηγήθηκε στην έρημο για σαράντα ημέρες· και κατόπιν, μετά την ανάστασή Του, η οποία προτυπώθηκε διά του βαπτίσματός Του, παρέμεινε και δίδασκε αυτοπροσώπως τους μαθητές επί σαράντα ημέρες. Επάνω στον σταυρό, η καταστροφή της Ιερουσαλήμ ανεβλήθη ελεημόνως επί σαράντα έτη, παραλληλιζόμενη προς τα σαράντα έτη του θανάτου στην έρημο κατά την αρχή της διαθηκικής τους ιστορίας.

Ο Ιεζεκιήλ ήταν τριάντα ετών όταν εκλήθη να γίνει προφήτης, στο Ιεζεκιήλ 1:1. Δεν θα αφιερώσω τώρα χρόνο για να εξετάσω την περίοδο που ακολούθησε το τριακοστό έτος του Ιεζεκιήλ, αλλά θα παρεμβάλω μια σύντομη περίληψη, παραγόμενη από TN, καθιερωμένων γεγονότων σχετικά με το πόσο διήρκεσε η διακονία του. «Οι προφητείες του Ιεζεκιήλ συγκαταλέγονται μεταξύ των ακριβέστερα χρονολογημένων στην Παλαιά Διαθήκη, με 13 συγκεκριμένες χρονολογίες να παρέχονται σε όλο το βιβλίο. Όλες αυτές υπολογίζονται από το έτος της εξορίας του Ιωαχειν (597 π.Χ. ως έτος 1), παρέχοντας ένα σαφές χρονολογικό πλαίσιο που εκτείνεται σε περίπου 22 έτη.»

Ο Ιησούς ήταν τριάντα ετών όταν βαπτίστηκε, και τότε επικύρωσε τη διαθήκη με πολλούς, για μία εβδομάδα.

Ο Αντίχριστος διέπεται προφητικώς από το υπόδειγμα του Χριστού, και καθώς ο Χριστός είχε τριάντα έτη προετοιμασίας για να αναλάβει το έργο Του ως Επουράνιος Αρχιερέυς, η προφητική περίοδος των τριάντα ετών προετοιμασίας, η προσδιορισμένη για τον αντίχριστο, εκτεινόταν από την αφαίρεση του «διαπαντός» το 508 έως το 538, όταν ο παπισμός ενεδυναμώθη ως πλαστός αρχιερέυς, όπως ακριβώς ο Χριστός εχρίσθη με δύναμη κατά το βάπτισμά Του· διότι τα 1260 έτη του παπικού σκότους θα παρελλήλιζαν τις 1260 ημέρες του καθαρού φωτός του Χριστού από το βάπτισμά Του έως τον σταυρό, πράγμα που αντιστοιχεί προς το θανατηφόρο πλήγμα του παπισμού το 1798.

Καμία από αυτές τις προηγούμενες διπλές περιόδους, οι οποίες αρχίζουν με μία περίοδο τριάντα ετών, δεν προηγείται του πρώτου βήματος του Άβραμ στην τριμερή διαδικασία της διαθήκης του. Επομένως, εκείνη του Άβραμ είναι η πρώτη που μνημονεύεται, αν και μπορούσε να είναι έτσι μόνον αφού επιβεβαιώθηκε από τη δεύτερη μαρτυρία του Παύλου. Όταν ο Παύλος έγραψε τα λόγια του, η προφητεία των 400 ετών έγινε προφητεία 430 ετών, η οποία έχει τα πρώτα 30 έτη διακεκριμένα από την τελευταία χρονική περίοδο.

Υποστηρίζω, βάσει του χαρακτήρα του Χριστού, όπως παρίσταται ως το Άλφα και το Ωμέγα, ότι στη διαδικασία της διαθήκης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, οι οποίοι είναι το ωμέγα προς τη διττή προφητεία του Άβραμ και του Παύλου περί τριάντα ετών—ακολουθούμενων από τετρακόσια έτη—πρέπει να υπάρχει το αντίστοιχό της στο ωμέγα της ιστορίας της διαθήκης, το οποίο είναι η ιστορία της σφράγισης των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Μία περίοδος τριάντα ετών, ακολουθούμενη από μία άλλη διακεκριμένη περίοδο, πρέπει να εκπληρωθεί κατά τρόπο που δεν εφαρμόζει χρόνο, αλλά εκπληρώνει τη θεμελιώδη προφητεία των 430 ετών του Άβραμ. Θα ήταν καλό να διαβάσετε ξανά την προηγούμενη δήλωση και έπειτα να επανέλθετε σε αυτό το σημείο και να συνεχίσετε.

Ο Ιησούς, ο Ιωσήφ, ο Δαβίδ και ο Ιεζεκιήλ ήσαν όλοι τριάντα ετών σε προετοιμασία για ένα έργο που θα προτυποποιούσε τον λαό του Θεού στις έσχατες ημέρες. Ο Ιεζεκιήλ ο προφήτης, ο Ιωσήφ ως προτύπωση του Χριστού του ιερέως, και ο Δαβίδ ο βασιλεύς. Τέσσερα σύμβολα, αλλά ένα από τα σύμβολα που παριστάνει τον Επουράνιο Αρχιερέα έχει έναν ανθρώπινο και έναν θείο αντιπρόσωπο. Αυτοί οι τέσσερις μάρτυρες συμφωνούν όλοι με τα 30 έτη του Άβραμ, τα οποία ακολουθούνται από μια προφητική περίοδο.

Ο Αντίχριστος βρισκόταν υπό προετοιμασία επί τριάντα έτη και κατόπιν έλαβε εξουσία επί 1260 έτη, έως ότου έλαβε τον πρώτο της θάνατο το 1798. Αποτελεί το σύμβολο του δεύτερου θανάτου, διότι αποθνήσκει εκ νέου όταν κλείσει ο καιρός της δοκιμασίας. Ο δεύτερος θάνατος είναι αιώνιος θάνατος. Εμείς υπηρετούμε έναν αναστάνα Σωτήρα, διότι ο Χριστός δεν απέθανε για την αιωνιότητα· δεν απέθανε τον δεύτερο θάνατο. Όταν ιαθεί το θανατηφόρο τραύμα του παπισμού, η Αποκάλυψη δεκατρία δηλώνει ότι θα βασιλεύσει εκ νέου επί 42 μήνες, πράγμα το οποίο αντιπροσωπεύει μία προφητική περίοδο, χωρίς στοιχείο χρόνου.

Όταν ανασταίνεται κατά τον νόμο της Κυριακής, το στράτευμα που αντιτίθεται στο έργο της είναι εκείνοι που αναστήθηκαν στο τέλος των τρεισήμισι ημερών της Αποκάλυψης ένδεκα. Δύο αναστημένες δυνάμεις, αμφοτέρως λάβαρα, η μία του Σαββάτου της εβδόμης ημέρας και η άλλη

του ήλιου, καθίστανται το σημείο αναφοράς για ολόκληρο τον κόσμο, καθώς η ανθρωπότητα κάνει την τελική της επιλογή για ζωή ή θάνατο.

Κατά τον νόμο της Κυριακής, ο αντίχριστος, ο οποίος είναι επίσης το θηρίο, θα εκπροσωπεί την τριπλή ένωση του δράκοντος, της ίδιας (του θηρίου) και του ψευδοπροφήτη. Αυτές οι τρεις δυνάμεις θα ενωθούν εναντίον της εκκλησίας του Θεού, η οποία πρόκειται να υψωθεί υπεράνω όλων των ορέων. Η θριαμβεύουσα εκκλησία του Θεού βρίσκεται επί τριάντα έτη σε προπαρασκευή, όχι τριάντα κυριολεκτικά έτη, αλλά μια καθιερωμένη προφητική περίοδος, στην οποία είναι προσαρτημένος ο αριθμός τριάντα, και η οποία εξακολουθεί να ισχύει ως προφητεία μετά την εντολή του 1844, προσδιορίζοντας ότι η εφαρμογή του προφητικού χρόνου δεν ήταν πλέον έγκυρη. Είναι απλό να διακρίνει κανείς ότι τα τριάντα έτη αντιπροσωπεύουν περίοδο προπαρασκευής για προφήτη, ιερέα και βασιλέα, οι οποίοι, ως η θριαμβεύουσα εκκλησία, θα εκπροσωπούν τη βασιλεία της δόξης. Οι τέσσερις μάρτυρες του Ιεζεκιήλ, ο Χριστός, ο Ιωσήφ και ο Δαβίδ, αντιπροσωπεύουν την εξουσία της βασιλείας του Θεού κατά την ίδια χρονική περίοδο κατά την οποία ο παπισμός και η τριπλή ένωση οδηγούν τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα.

Η θριαμβεύουσα εκκλησία υψώνεται κατά τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, και σύμφωνα με τη μαρτυρία της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης ο λαός της διαθήκης, ο οποίος είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, πρόκειται να καταστεί βασίλειο ιερέων.

Και σεις, ως λίθοι ζώντες, οικοδομήσθε οίκος πνευματικός, ιεράτευμα άγιον, διά να προσφέρητε πνευματικές θυσίας, ευπροσδέκτους εις τον Θεόν διά Ιησού Χριστού. 1 Πέτρου 2:5.

Οι ιερείς έπρεπε να είναι τριάντα ετών όταν άρχιζαν να υπηρετούν στον ναό· επομένως υπάρχει μία χρονική περίοδος πριν από τον νόμο της Κυριακής, κατά την οποία προετοιμάζεται ένα ιερατείο για να υπηρετήσει ως προσφορά κυματιζομένου δράγματος των πρώτων καρπών. Οι ιερείς, οι οποίοι είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, παριστάνονται ως Λευίτες στη διαδικασία του καθαρισμού που επιτελείται από τον Αγγελιοφόρο της Διαθήκης. Υπάρχει μία προφητική περίοδος που οδηγεί στον νόμο της Κυριακής, κατά την οποία μία διαδικασία καθαρισμού προετοιμάζει μία αγιασμένη διακονία για τη χρονική περίοδο της όψιμης βροχής. Η προετοιμασία τελειώνει στον νόμο της Κυριακής, ώστε η περίοδος των τριάντα να παριστάνει την προετοιμασία των ιερέων, αντιστοιχώντας έτσι στην απαιτούμενη ηλικία για έναν ιερέα. Ο Χριστός, ως Αρχιερέυς, άρχισε τη διακονία Του στην ηλικία των τριάντα, και επειδή ο Ιωσήφ αποτελεί προτύπωση του Χριστού, άρχισε και αυτός την υπηρεσία του στα τριάντα. Ο πλαστός Χριστός είχε τριάντα έτη προετοιμασίας, οπότε έχουμε τρεις μάρτυρες ότι μία περίοδος τριάντα ετών παριστάνει την προετοιμασία ενός ιερατείου.

«Το μεγάλο ζήτημα που είναι πλησίον θα απομακρύνει εκείνους τους οποίους ο Θεός δεν έχει διορίσει, και θα έχει μια καθαρή, αληθινή, αγιασμένη διακονία, προετοιμασμένη για την όψιμη βροχή.» Selected Messages, βιβλίο 3, 385.

Η αδελφή White διδάσκει ευθέως ότι, κάθε φορά που η εκκλησία είναι καθαρή, το Πνεύμα της Προφητείας είναι ενεργό. Όταν το μεγάλο ζήτημα απομακρύνει τα ζιζάνια, θα έχετε ένα αγιασμένο ιερατείο αποτελούμενο από τον Ιησού και τον Ιωσήφ τον ιερέα, ο οποίος είναι και Θεός και

ανθρώπιнос, τον Ιησού και τον Ιεζεκιήλ τον προφήτη, τον Ιησού και τον Δαβίδ τον βασιλιά. Εκείνοι που προετοιμάζονται μέσα σε μια περίοδο που συμβολίζεται από τριάντα έτη, πρόκειται να είναι μεταξύ των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων και παριστάνονται ως προφίτες, ιερείς και βασιλείς. Και οι τρεις άνθρωποι είναι βιβλικά σύμβολα του έργου του Χριστού ως προφήτη, ιερέα και βασιλιά· έτσι ο αριθμός τριάντα μάς επιτρέπει να συναγάγουμε ότι, σε καθεμία από αυτές τις τρεις κατηγορίες, οι οποίες παράγονται από βιβλικά σύμβολα που προετοιμάστηκαν επί τριάντα έτη, όταν συνενώνονται με τον Χριστό, αντιπροσωπεύουν τον συνδυασμό της Θειότητας με την ανθρωπότητα. Έτσι, εκείνοι οι ιερείς που προετοιμάζονται κατά τη συμβολική περίοδο των τριάντα ετών παριστάνονται ως το λάβαρο της Θειότητας συνδυασμένης με την ανθρωπότητα.

Οι 42 μήνες του τελικού παπικού λουτρού αίματος λαμβάνουν χώρα ενώ ο Χριστός περιπατεί μεταξύ των ανθρώπων επί 42 μήνες στο πρόσωπο των μαθητών Του. Σαράντα δύο μήνες δουλείας και καταπίεσης που καταλήγουν σε απελευθέρωση, όπως παριστάνεται από την διττή προφητεία των 430 ετών του Άβραμ. Τα τετρακόσια έτη του Άβραμ λήγουν στη λύτρωση της Ερυθράς Θαλάσσης, η οποία αποτελεί κλασική βιβλική απεικόνιση της λήξεως του χρόνου δοκιμασίας, στο τέλος των συμβολικών 42 μηνών του πάπα.

Οι σαράντα δύο μήνες αντιπροσωπεύουν τον καιρό της δοκιμασίας από τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες έως ότου λήξει η ανθρώπινη περίοδος χάριτος. Ωστόσο, μέσα σε αυτούς τους 42 μήνες, κατόπιν μιας τριακονταετούς περιόδου προετοιμασίας, ο Χριστός επικυρώνει τη διαθήκη στο πρόσωπο του υπολοίπου. Ο αντίχριστος κάλπικος ιερέας φθάνει στο τελικό του τέλος, ακριβώς εκεί όπου ο Χριστός πέθανε στη δική Του γραμμή, πράγμα που είναι ακριβώς εκεί όπου ο Φαραώ, βασιλιάς της Αιγύπτου, πέθανε στη δική του γραμμή. Στο όρος Κάρμηλος οι προφίτες του Βάαλ θανατώθηκαν, προσδιορίζοντας έτσι τον θάνατο του ψευδοπροφήτη κατά τον νόμο της Κυριακής. Κατά τον νόμο της Κυριακής, υπάρχει ένας ψευδοπροφήτης ο οποίος κατόπιν θανατώνεται, ο δράκων που αντιπροσωπεύεται από τον Φαραώ, και το θηρίο που αντιπροσωπεύεται από τον παπισμό. Όλα αυτά αντιπροσωπεύονται κατά τον νόμο της Κυριακής σε σύγκρουση με τους ιερείς, τους βασιλείς και τους προφίτες του Θεού. Η εκκλησία καθαρίζεται αμέσως πριν από τον νόμο της Κυριακής και το χάρισμα της προφητείας αποκαθίσταται — ακριβώς εκεί όπου ο ψευδοπροφήτης πεθαίνει. Από τότε και εξής, η μάχη αφορά το αληθινό ή το ψευδές προφητικό μήνυμα.

Η συμβολική περίοδος των 30 ετών αντιπροσωπεύει μία περίοδο που προηγείται του νόμου της Κυριακής. Η περίοδος αυτή είναι περίοδος προετοιμασίας για τους ιερείς, διότι ο Χριστός είναι το παράδειγμά τους σε όλα, επειδή αυτοί είναι εκείνοι που ακολουθούν τον Αμνό. Εντός των πρώτων 30 ετών της προφητείας του Άβραμ, η διαθήκη τέθηκε σε ισχύ, προσδιορίζοντας έτσι ότι οτιδήποτε αντιπροσωπεύει η περίοδος προετοιμασίας για τους ιερείς, είναι η περίοδος κατά την οποία ο Κύριος ανανεώνει τη διαθήκη Του με τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, όπως προτυπώνεται από την άλφα ιστορία του Άβραμ. Η περίοδος αυτή είναι καιρός προετοιμασίας για τους ιερείς, οι οποίοι αρχίζουν να υπηρετούν κατά τον νόμο της Κυριακής, στην ηλικία των τριάντα ετών, όταν χρίονται με το Άγιο Πνεύμα, όπως ο Χριστός κατά το βάπτισμά Του. Μία ακόμη αλήθεια που μπορεί να συναχθεί από την άλφα ιστορία του Άβραμ είναι ότι, οτιδήποτε και αν αντιπροσωπεύει η περίοδος που οδηγεί στον νόμο της Κυριακής, πρέπει να είναι εξαιρετικά

σημαντικό, διότι το ωμέγα είναι πάντοτε ισχυρότερο από το άλφα. Ο νόμος της Κυριακής είναι το ωμέγα που αντιπροσωπεύεται από την 22α Οκτωβρίου 1844, τον σταυρό, το Πάσχα στην Αίγυπτο, και ούτω καθεξής.

Ο κυριακάτικος νόμος αντιπροσωπεύει το τέλος της περιόδου που συμβολίζεται από τη χρονική περίοδο των τριάντα ετών. Έχει προτυπωθεί από σχεδόν κάθε μεγάλη ιστορία σωτηρίας, και αποτελεί επίσης το τέλος της ιστορίας της διαθήκης ενός εκλεκτού λαού που άρχισε με τον Άβραμ. Με ένα τέτοιο είδος προφητικού βάρους αποδείξεων σχετικά με το τέλος της περιόδου, και με τον σοβαρό σκοπό της ίδιας της περιόδου, ποιο θα ήταν το σημείο αφετηρίας;

Υπάρχει μία προφητική περίοδος, η οποία παριστάνεται από τριάντα έτη και η οποία, βάσει πλήθους μαρτύρων, καταλήγει στον νόμο της Κυριακής. Στο σημείο εκείνο ακολουθεί μία περίοδος που παριστάνεται με διάφορες αριθμητικές τιμές, και καθεμία από αυτές τις περιόδους εκθέτει τη μαρτυρία μίας γραμμής προφητικής ιστορίας που ακολουθεί τον νόμο της Κυριακής. Μερικές από αυτές τις περιόδους παριστάνουν την εσωτερική γραμμή της εκκλησιαστικής ιστορίας, και μερικές την εξωτερική γραμμή του κόσμου που πορεύεται προς τον Αρμαγεδδώνα.

Είναι πιθανόν καλό, σε αυτό το σημείο, να υπενθυμίσουμε στους εαυτούς μας ότι απορρίπτουμε την εφαρμογή οποιωνδήποτε χρονικών προφητειών κατά τις έσχατες ημέρες υπό την έννοια ότι αντιπροσωπεύουν οποιεσδήποτε αναγνωρίσιμες χρονολογίες, έως ότου η ημέρα και η ώρα αναγγελθούν στο τέλος των πληγών. Θα χρησιμοποιήσω το δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ για να καταδείξω το επιχειρήμα μου ότι δεν εφαρμόζουμε πλέον προφητικό χρόνο. Στο δωδέκατο κεφάλαιο υπάρχουν τρία εδάφια που προσδιορίζουν προφητικό χρόνο.

Και άκουσα τον άνδρα τον ενδεδυμένον λινά, ο οποίος ήτο επάνω εις τα ύδατα του ποταμού, όταν ύψωσε την δεξιάν αυτού χείρα και την αριστεράν αυτού χείρα προς τον ουρανόν, και ώμοσεν εις εκείνον που ζη εις τους αιώνας ότι θα είναι διά καιρόν, καιρούς, και ήμισυ καιρού· και όταν τελειώσει να διασκορπίζει την δύναμιν του αγίου λαού, πάντα ταύτα θα συντελεσθούν. Δανιήλ 12:7.

Και από του καιρού καθ' ον η παντοτεινή θυσία αφαιρεθή, και στηθή το βδέλυγμα της ερημώσεως, θέλουσιν είσθαι χίλια διακόσια ενενήκοντα ημέραι. Δανιήλ 12:11.

Μακάριος είναι εκείνος που υπομένει και φθάνει στις χίλιες τριακόσιες τριάντα πέντε ημέρες. Δανιήλ 12:12.

Οι Μιλλεριτές είχαν τη σωστή κατανόηση καθεμιάς από αυτές τις τρεις περικοπές. Αυτές οι τρεις προφητείες αποτελούν μέρος των αληθειών που αντιπροσωπεύουν τα θεμέλια. Ωστόσο, η μιλλεριτική κατανόηση αυτών των εδαφίων βασιζόταν στην εφαρμογή της αρχής της ημέρας αντί έτους. Εφόσον «ο καιρός δεν είναι πλέον», αυτά τα εδάφια πρέπει να έχουν και άλλη εφαρμογή, διότι όλες οι προφητείες αναφέρονται στη χρονική περίοδο της όψιμης βροχής. Τα εδάφια αυτά πρέπει να έχουν μια κατανόηση της όψιμης βροχής η οποία δεν χρησιμοποιεί χρόνο για να δημιουργήσει ένα μήνυμα, και δεν διαφωνεί με τη μιλλεριτική κατανόηση των εδαφίων. Η ορθή μιλλεριτική άποψη για το κεντρικό εδάφιο από τα τρία εδάφια, (εδάφιο ένδεκα), είναι ότι αυτό αντιπροσωπεύει μια διπλή περίοδο, η οποία αρχίζει με μια περίοδο τριάντα ετών, ακολουθούμενη από 1260 έτη. Το εδάφιο ένδεκα προσδιορίζει την περίοδο των τριάντα ετών που προηγείται του

νόμου της Κυριακής, όπως παριστάνεται από την εγκαθίδρυση του βδελύγματος της ερημώσεως.

Το δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ είναι το κεφάλαιο στον Λόγο του Θεού που εκθέτει τη διαδικασία καθαρισμού του λαού του Θεού, η οποία λαμβάνει χώρα στις έσχατες ημέρες, στον καιρό του τέλους, όταν μια προφητεία από το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίζεται. Στο εδάφιο ένδεκα βρίσκουμε μια προφητεία την οποία οι πρωτοπόροι ορθώς κατανόησαν ως μια περίοδο τριάντα ετών που οδηγεί σε μια περίοδο 1260 ετών. Στο δωδέκατο κεφάλαιο, οι τρεις προφητείες των εδαφίων επτά, ένδεκα και δώδεκα είναι όλες σφραγισμένες μέχρι τον καιρό του τέλους. Κατά τον καιρό του τέλους αυτές οι τρεις προφητείες πρέπει να αποσφραγιστούν, διότι ο Λόγος του Θεού ουδέποτε αποτυγχάνει. Στο ίδιο ακριβώς κεφάλαιο εκτίθεται η σαφέστερη παρουσίαση της λήξεως της ανθρώπινης δοκιμασίας σε ολόκληρη τη Βίβλο· επομένως, το δωδέκατο κεφάλαιο προσδιορίζει ασφαλώς, και μάλιστα ειδικότερα, περισσότερο το τέλος του Αντβεντισμού παρά την αρχή του Αντβεντισμού.

Τρεις προφητείες στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ εσφραγίστηκαν μέσα ακριβώς στο ίδιο το χωρίο της Γραφής όπου η σφράγιση και η αποσφράγιση βρίσκουν τον πρωταρχικό τους προφητικό ορισμό. Αυτές οι τρεις προφητείες αποσφραγίζονται στην ιστορία των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων, διότι το Άλφα και το Ωμέγα πάντοτε απεικονίζει το τέλος ενός πράγματος μαζί με την αρχή του. Εκείνο που αποσφραγίζεται στις τρεις προφητικές περιόδους του δωδεκάτου κεφαλαίου αντιπροσωπεύει την τελική αποσφράγιση του προφητικού Λόγου του Θεού. Αυτή η αποσφράγιση εκτίθεται στο πρώτο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, όταν η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού αποσφραγίζεται, ακριβώς πριν από τη λήξη της δοκιμασίας. Το ενδέκατο εδάφιο του δωδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ είναι το αντίστοιχο της πρώτης παραστάσεως του Αβραάμ και του Παύλου περί μιας δίπτυχης προφητείας, η οποία άρχισε με μία περίοδο τριάντα ετών.

Οι τρεις προφητείες στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ είναι συμβολικές χρονικές περιόδοι, οι οποίες αποσφραγίζονται κατά τον τελικό καιρό του τέλους, και η αποσφράγιση οδηγεί στον τελικό καθαρισμό του λαού του Θεού. Η πρώτη από αυτές τις τρεις προφητείες δίδεται από τον Ίδιο τον Χριστό, και όταν εκθέτει την προφητεία στέκεται επάνω στα ύδατα, ενδεδυμένος λινά, υποδεικνύοντας το τέλος μιας προφητικής περιόδου που παριστάνεται ως 1260 έτη, και ορίζοντας το τέλος εκείνης της περιόδου ως το τέλος της διασποράς της ισχύος του λαού του Θεού. Ο λαός του Θεού στις έσχατες ημέρες είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, και έχουν διασκορπισθεί.

Ο Χριστός δεν στέκεται μόνο επάνω στα ύδατα απαντώντας σε μια ερώτηση, αλλά η ερώτηση αρχίζει με τα λόγια «Έως πότε;». Το «Έως πότε;» είναι ένα προφητικό σύμβολο, το οποίο επίσης απευθύνεται προς τον Ιησού όταν, στο δέκατο τρίτο εδάφιο του όγδοου κεφαλαίου του Δανιήλ, τίθεται το ερώτημα: «Έως πότε;»

Και κάποιος είπε προς τον άνδρα τον ενδεδυμένο λινά, ο οποίος ήταν επάνω στα ύδατα του ποταμού: Έως πότε θα είναι το τέλος αυτών των θαυμασίων;

Και ήκουσα τον άνδρα τον ενδεδυμένον λινά, ο οποίος ήτο επάνω εις τα ύδατα του ποταμού, όταν ύψωσε την δεξιάν αυτού χείρα και την αριστεράν αυτού χείρα προς τον ουρανόν, και ώμοσε εις εκείνον που ζη εις τους αιώνας ότι θέλει είσθαι εις καιρόν, καιρούς και ήμισυ

καιρού· και όταν συντελέση να διασκορπίση την δύναμιν του αγίου λαού, πάντα ταύτα θέλουσι τελειωθή. Δανιήλ 12:6, 7.

Το ερώτημα που υποβλήθηκε στον Ιησού, ο οποίος παριστάνεται ως ο άνθρωπος ο ενδεδυμένος λινά, στο όραμα του ποταμού Χιδδέκελ, είναι: «Έως πότε θέλει είσθαι το τέλος αυτών των θαυμασιών;», και στο όραμα του ποταμού Ουλαΐ ο Ιησούς, παριστάμενος ως Παλμωνί (εκείνος ο άγιος), ερωτάται: «Έως πότε θέλει είσθαι το όραμα περί της καθημερινής θυσίας και της παραβάσεως της ερημώσεως, ώστε να παραδοθούν τόσο το αγιαστήριο όσο και το στράτευμα για να καταπατούνται;»

Η αδελφή White δηλώνει ότι τα οράματα που δόθηκαν στον Δανιήλ στις όχθες των μεγάλων ποταμών της Σενναάρ βρίσκονται τώρα σε διαδικασία εκπληρώσεως, και σε σχέση με αμφοτέρωτα ποτάμια οράματα, στον Ιησού τίθεται το προφητικό «ερώτημα», το οποίο παράγει πάντοτε ως «απάντηση» τον νόμο της Κυριακής. Εντούτοις, αμφοτέρες οι απαντήσεις παρουσιάζονται εντός του πλαισίου του προφητικού χρόνου, ο οποίος έληξε το 1844. Οι πρωτοπόροι ορθώς ταύτισαν την απάντηση στο ερώτημα του ογδόου κεφαλαίου και του οράματος του ποταμού Ουλαΐ, και κατενόησαν ότι το 1798 ήταν όταν έληξε ο διασκορπισμός της δυνάμεως του λαού του Θεού. Αλλά μετά το 1844, όταν έληξε η «χρονική εφαρμογή» του προφητικού Λόγου του Θεού, το προφητικό ερώτημα «Έως πότε;» επαναδιατυπώνει την κατανόηση των πρωτοπόρων ως «έως 2300 ημέρες, τότε το αγιαστήριο θα καθαρισθεί κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής» και όλα τα «θαυμάσια» στο τελικό όραμα του Δανιήλ θα ολοκληρωθούν, όταν λήξει ο διασκορπισμός του αγίου λαού επί τρεισήμισι συμβολικές ημέρες.

Το όραμα του ποταμού Χιδδέκελ στα τρία τελευταία κεφάλαια του Δανιήλ και το όραμα του ποταμού Ουλαΐ στα κεφάλαια επτά έως εννέα ταυτοποιούνται από την Αδελφή Γουάιτ ως οι «μεγάλοι ποταμοί της Σενναάρ». Όλοι οι ιστορικοί και βιβλικοί μελετητές αναγνωρίζουν ότι υπάρχουν μόνο δύο ποταμοί, και αμφοτέροι είναι μεγάλοι ποταμοί, οι οποίοι συνδέονται με τη Σενναάρ. Αυτοί οι δύο ποταμοί είναι ο Τίγρης (Χιδδέκελ) και ο Ευφράτης. Ο ποταμός Ουλαΐ δεν είναι ο Ευφράτης της Σενναάρ· είναι ένας μικρός τεχνητός διώρυγας-ποταμός στην Περσία, όχι στη Σενναάρ. Ο ποταμός Ουλαΐ στο όραμα που περιέχει το θεμέλιο και τον κεντρικό στύλο του Αντβεντισμού δεν βρίσκεται στη Σενναάρ, εντούτοις η προφήτις ταυτοποιεί τον Ουλαΐ ως τον Ευφράτη, έναν από τους μεγάλους ποταμούς της Σενναάρ.

Το όραμα του Χιδδέκελ παρουσιάζει την εξωτερική ιστορία του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτου, καθώς οδηγούν τον κόσμο στον Αρμαγεδδώνα, και το όραμα του Ουλαΐ παριστάνει το έργο του Χριστού κατά τη συνένωση της Θεότητός Του με την ανθρωπότητα του ανθρώπου. Προφητικώς, η θεόπνευστη αποκάλυψη χρησιμοποιεί τον ποταμό Ουλαΐ ως δεύτερο μάρτυρα μαζί με τον ποταμό Ευφράτη, για να προσδιορίσει το έργο που επιτελείται από τον Χριστό κατά τη συνένωση της Θεότητός Του με την ανθρωπότητα.

Ο Ευφράτης και ο Τίγρης αμφοτέροι άρχισαν στην Εδέμ και διατρέχουν ολόκληρη την έκταση της ιστορίας της διαθήκης. Όταν εισρέουν στον κεντρικό στύλο του Αντβεντισμού στις 22 Οκτωβρίου 1844, ο Ευφράτης συνδυάζεται με την τεχνητή διώρυγα Ουλαΐ, για να παραστήσει τον συνδυασμό της Θεότητας με την ανθρωπότητα, ο οποίος επιτελείται μέσω της άσκησης πίστεως σε εκείνους

που παριστάνονται ως οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Το Ουλάι αντιπροσωπεύει μια δοκιμασία επί της εξουσίας του προφητικού Λόγου του Θεού, διότι θέτει την αυθεντία της Έλεν Γουάιτ, η οποία ταυτοποιεί τον περσικό ποταμό Ουλάι ως έναν από τους μεγάλους ποταμούς της Σενναάρ, σε αντίθεση με τους ειδικούς του κόσμου.

Το σύμβολο του ποταμού Ουλάι αντιπροσωπεύει μια δοκιμασία σχετικά με τον λόγο του ανθρώπου ή τον Λόγο του Θεού. Έχουν δίκαιο οι άνθρωποι, ή είναι ορθοί οι λόγοι που εκτέθηκαν από την αδελφή White; Αντιπροσωπεύει ο ποταμός Ουλάι έναν μεμονωμένο ποταμό στην Περσία, ή αντιπροσωπεύει έναν προφητικό ποταμό, ο οποίος αποτελείται από ύδατα της Εδέμ αναμειγμένα με ύδατα από ανθρώπους;

Μπορεί να υπάρχουν πολλές λύσεις σε αυτό το δίλημμα που έθεσα, αλλά θα εκθέσω ορισμένες σκέψεις, ώστε να δείτε το σημείο μου. Έχουν δίκιο οι κοσμικοί ιστορικοί και θεολόγοι και η Αδελφή Ουάιτ σφάλει; Κανείς δεν αμφισβητεί ότι οι «μεγάλοι ποταμοί του Σενναάρ» είναι ο Τίγρης και ο Ευφράτης. Επομένως, όταν η Αδελφή Ουάιτ προσδιορίζει τον ποταμό Ουλάι στην Περσία ως μεγάλο ποταμό του Σενναάρ, είναι ψευδοπροφήτης; Ή είναι αληθινή προφήτης, η οποία έκανε ένα λάθος; Πόσα λάθη μπορεί να κάνει ένας αληθινός προφήτης προτού υπερβεί το όριο και καταστεί ψευδοπροφήτης; Ή μήπως οι ιστορικοί σφάλουν; Ή μήπως αυτή στην πραγματικότητα έχει δίκιο; Ή μήπως και οι ιστορικοί και η Αδελφή Ουάιτ έχουν και οι δύο δίκιο; Έθεσα αυτό το δίλημμα με σκοπό να χρησιμοποιήσω την εξήγηση του διλήμματος ως ένα πρόσθετο σημείο σχετικά με τον άνδρα τον ενδεδυμένο λινά, που στέκεται επάνω από τον ποταμό, στον οποίο τίθεται το ερώτημα «Εως πότε;» και στο όραμα των ποταμών Χιδδέκελ και Ουλάι.

Στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, ο Δανιήλ βρίσκεται στα Σούσα, στην Περσία, και τα Σούσα είναι στον ποταμό Ουλάι, ο οποίος, λόγω της γεωργικής δραστηριότητας, περιλαμβάνει τον φυσικό ποταμό καθώς και μια σειρά από τεχνητά υδραγωγεία. Καθώς ο Ουλάι ρέει ακόμη περίπου εκατόν πενήντα μίλια, συνδέεται με τη συμβολή των ποταμών Τίγρη και Ευφράτη. Ο Τίγρης και ο Ευφράτης, που άρχισαν στην Εδέμ, τελικώς ενώνονται, και όταν πράγματι συγκλίνουν, ο ποταμός Ουλάι από την Περσία συνδέεται στο ίδιο σημείο. Όταν ο ποταμός Ουλάι συναντά το ελώδες σύστημα του Τίγρη στη συμβολή του Τίγρη και του Ευφράτη, ο Ουλάι γίνεται μέρος των υδάτων που συγκροτούν τους μεγάλους ποταμούς της Σενναάρ. Οι ιστορικοί έχουν δίκαιο, και το ίδιο ισχύει και για την αδελφή White.

Όταν η Αδελφή White προσδιορίζει το όραμα του Ουλαΐ στο όγδοο κεφάλαιο, προσδιορίζει έναν ποταμό γνωστό για το τεχνητό σύστημα υδραγωγείων του, το οποίο συνδέει τους ποταμούς Τίγρη και Ευφράτη, οι οποίοι αντιπροσωπεύουν δύο περιόδους των 2520 ετών, οι οποίες ολοκληρώθηκαν το 1798 και το 1844.

Αρχαία ονομασία του Τίγρη είναι ο Χιδδέκελ, και σε σχέση με τον Ευφράτη αμφότεροι οι ποταμοί έχουν προσδιορισθεί συγκεκριμένα, προφητικώς, ως συνδεδεμένοι με την Ασσυρία και τη Βαβυλώνα, οι οποίες ταυτοποιούνται επίσης ως δύο λέοντες που επρόκειτο να παιδεύσουν τα πρόβατα του Θεού. Οι δύο εκείνες ερημωτικές δυνάμεις προεικόνιζαν τις δύο ερημωτικές δυνάμεις της ειδωλολατρικής Ρώμης και της παπικής Ρώμης, οι οποίες είναι σύμβολα ενός άνδρα και μιας γυναίκας, ή μιας εκκλησίας και ενός κράτους. Η ειδωλολατρική Ρώμη ήταν ο άνδρας,

αντιπροσωπεύοντας την κρατική τέχνη, και η παπική Ρώμη είναι η ακάθαρτη γυναίκα της εκκλησιαστικής τέχνης. Η Ασσυρία ήταν ο άνδρας και η Βαβυλώνα η γυναίκα στην προφητική τους σχέση, προσδιορίζοντας έτσι τον Τίγρη ως τον άνδρα και τον Ευφράτη ως τη γυναίκα.

Ο ποταμός Τίγρης είναι ο ποταμός της κρατικής πολιτικής που έφθασε έως το 1798, και ο Ευφράτης της εκκλησιαστικής πολιτικής έφθασε έως το 1844. Ο Ευφράτης έπρεπε να φθάσει έως το 1844, διότι το μήνυμα του 1844 αφορούσε τη Βαβυλώνα, (τον Ευφράτη) η οποία έπεσε εκ νέου το 1844. Καθώς ο Ευφράτης παρήγαγε έναν καταρράκτη το 1844, ο ποταμός Ουλαί, ο οποίος είχε επίσης ενωθεί με τη συμβολή ως σύμβολο ανθρώπινων έργων, ενώθηκε με το νερό του άλλου ποταμού. Ο ποταμός της κρατικής πολιτικής αναχαιτίσθηκε το 1798, όταν η πολιτική εξουσία αφαιρέθηκε από την παπική δύναμη. Κατά το ίδιο εκείνο έτος οι Ηνωμένες Πολιτείες αρχίζουν να βασιλεύουν ως το θηρίο της γης και ως η έκτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας. Ο ποταμός Τίγρης αναχαιτίζεται το 1798, ακριβώς εκεί όπου το κράτος τελικά θα εξαναγκάσει ολόκληρο τον κόσμο να γκρεμίσει το φράγμα, το οποίο τώρα συγκρατεί τις πλημμύρες του παπικού διωγμού που πρόκειται να σαρώσουν τον κόσμο ως υπερχειλίζων κατακλυσμός. Εκείνο το τείχος, ή φράγμα, είναι το τείχος του διαχωρισμού εκκλησίας και κράτους.

Το 1844, τόσο ο Ευφράτης όσο και ο Ουλαϊ ταυτοποιούν το μήνυμα του 1844 ως την πτώση της Βαβυλώνας, και επίσης ως αυτό καθαυτό το έργο το οποίο άρχισε ο Χριστός το 1844, όταν, ως ο Άγγελος της Διαθήκης, καθάρισε από έναν λαό—ο οποίος επρόκειτο να εισέλθει στο αγιαστήριό Του—τα ύδατα της Βαβυλώνας και τα ανθρώπινα έργα· έναν λαό που έπρεπε να καθαρθεί προτού εισέλθει στα Άγια των Αγίων. Ο τελικός καθαρισμός εκείνου του λαού επιτελέσθηκε με τη βροχή που εκχύθηκε υπό το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, και εκείνες οι σταγόνες βροχής του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου αποστάχθηκαν από τα ύδατα του Τίγρη, καθώς οι Μιλλερίτες ταυτοποίησαν την παπική Ρώμη και το 1798, και καθώς ταυτοποίησαν την πτώση της Βαβυλώνας και καθαρίσθηκαν πριν από την κλειστή θύρα διά του μηνύματος, ή, θα μπορούσατε να πείτε, καθαρίσθηκαν διά της βροχής που προήλθε από τα αποσταγμένα ύδατα των ποταμών Ουλαϊ, Τίγρη και Ευφράτη, καθώς παρουσίασαν το μήνυμα του Δανιήλ 8:14 και εκπλήρωσαν το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου πριν από το άνοιγμα της αντιτυπικής Ημέρας του Εξίλασμού.

Όταν ο Χριστός στέκεται επάνω στα ύδατα του Χιδδέκελ στο έβδομο εδάφιο του δωδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, στέκεται επάνω στα ύδατα του Τίγρη, στα ύδατα της κρατικής πολιτικής, στο όραμα που σκιαγραφεί τις τελικές κινήσεις της ανθρώπινης κρατικής πολιτικής οι οποίες οδηγούν στο κλείσιμο του καιρού της χάριτος. Στέκεται εκεί απαντώντας στην ερώτηση του προηγούμενου εδαφίου, ακριβώς όπως και στο όραμα του ποταμού Ουλαί, όπου ο ανήρ ο ενδεδυμένος λινά, ο οποίος εκεί είναι ο Παλμωνί, ο Θαυμαστός Αριθμητής, δίδει απάντηση σε ερώτηση του προηγούμενου εδαφίου. Και στις δύο περιπτώσεις ο διάλογος είναι ουράνιος διάλογος μεταξύ αγγέλων και του Χριστού, και στις δύο περιπτώσεις η ερώτηση είναι: «Εως πότε;»

Ἡ ἀπάντησις εἶναι «ἕως δισχιλίων τριακοσίων ἡμερῶν»· εἰς τὸ ὄγδοον κεφάλαιον καὶ τὸ δωδέκατον κεφάλαιον εἶναι «καιρὸς, καιροί, καὶ ἥμισυ καιροῦ». Ἡ ἀπάντησις νοεῖται ὡς 2300 ἔτη καὶ 1260 ἔτη, ἀλλὰ ἐν τῷ 1844 ὁ Θεὸς ἔθεσεν ἀπαγόρευσιν ἐπὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ χρόνου ἐντὸς

τοῦ προφητικοῦ μηνύματος, διότι χρόνος οὐκέτι ἔστιν. Ποῖα εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ Παλαμωνί, τοῦ ἀνδρὸς τοῦ ἐνδεδυμένου λινά, διὰ τὴν τελικὴν αὐτοῦ γενεάν; Τὸ ἐρώτημα τοῦ «Ἔως πότε;» ἔχει καταδειχθῆ διὰ πολλῶν μαρτύρων ὡς προσδιορίζον τὸν νόμον τῆς Κυριακῆς ὡς τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα· καθαρίζεται, λοιπόν, τὸ ἀγιαστήριον κατὰ τὸν νόμον τῆς Κυριακῆς, καὶ τελειοῦνται «πάντα ταῦτα τὰ θαυμάσια» κατὰ τὸν νόμον τῆς Κυριακῆς; Ποῖα εἶναι τὰ «θαυμάσια» ἐκεῖνα ποὺ τελειοῦνται κατὰ τὸν νόμον τῆς Κυριακῆς, καὶ πότε ἤρξαντο ἐκεῖνα τὰ «θαυμάσια»;

Κατόπιν ἐγώ, ὁ Δανιήλ, εἶδα, καὶ ἰδοῦ, ἐστέκοντο ἄλλοι δύο, ὁ ἓνας ἀπὸ τῆς μίας πλευρᾶς τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ. Καὶ ἓνας εἶπε πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν ἐνδεδυμένον λινά, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐπάνω στα ὕδατα τοῦ ποταμοῦ: Ἔως πότε θὰ εἶναι τὸ τέλος αὐτῶν τῶν θαυμασῶν πραγμάτων;

Καὶ ἀκουσα τὸν ἄνδρα τὸν ἐνδεδυμένον λινά, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐπάνω ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, ὅταν ὑψωσε τὴν δεξιάν αὐτοῦ χεῖρα καὶ τὴν ἀριστεράν αὐτοῦ χεῖρα πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ὡμοσε εἰς τὸν ζῶντα εἰς τοὺς αἰῶνας ὅτι θέλει εἰσθαι διὰ καιρόν, καιροῦς, καὶ ἡμισυ καιροῦ· καὶ ὅταν τελειώσει νὰ διασκορπίσει τὴν δύναμιν τοῦ ἁγίου λαοῦ, πάντα ταῦτα θέλουσι συντελεσθῆ. Δανιήλ 12:5–7.

Τὸ συμβολικὸ ἐρώτημα «Ἔως πότε;» σηματοδοτεῖ τὸν νόμον τῆς Κυριακῆς, καὶ ὁ ἄγγελος δὲν ἐρώτησε πότε ἦταν ὁ νόμος τῆς Κυριακῆς, ἀλλὰ πότε ἦταν τὸ τέλος τῶν θαυμασιῶν. Τὰ «θαυμάσια» τελειώνουν στὸν νόμον τῆς Κυριακῆς· ἐπομένως, ποῖα εἶναι τὰ θαυμάσια ποὺ ὀδηγοῦν στὸν νόμον τῆς Κυριακῆς; Ἡ, γιὰ νὰ εἴμεθα ἀκριβέστεροι, ποῖα εἶναι τὰ «θαυμάσια» ποὺ ἀπεικονίζονται στὸ ὄραμα ποὺ ἐδόθη παρὰ τὸν Ἰδδεκέλ, ὅπως παριστάνονται στὰ κεφάλαια δέκα ἕως δώδεκα; Ἐὰν μπορούμε νὰ προσδιορίσουμε ποῖα εἶναι τὰ «θαυμάσια», ἐνδέχεται νὰ εὕρωμεν πότε ἀρχίζουν τὰ «θαυμάσια». Στὸ Δανιήλ δέκα ὁ Γαβριήλ προσδιορίζει ρητῶς ποῖος ἦταν ὁ σκοπὸς τοῦ στὴν ἐπαφῆ τοῦ μὲ τὸν Δανιήλ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὁράματος.

Τώρα ἦλθα γιὰ νὰ σε κάνω νὰ ἐννοήσεις τι θὰ συμβεῖ στον λαό σου κατὰ τὶς ἐσχάτες ἡμέρες· διότι τὸ ὄραμα ἀναφέρεται ἀκόμη σε πολλὰς ἡμέρες. Δανιήλ 10:14.

Ὁ Γαβριήλ ἦλθε γιὰ νὰ καταστήσει τὸν λαό τοῦ Θεοῦ ἰκανό νὰ ἐννοήσει ἐκεῖνα ποὺ θὰ του συμβοῦν κατὰ τὶς ἐσχάτες ἡμέρες. Το νὰ υποθέτει κανεὶς ὅτι οἱ προφητείες τοῦ δωδεκάτου κεφαλαίου τοῦ Δανιήλ ἐγίναν ὀρθῶς κατανοητὲς ἀπὸ τοὺς Μιλλερίτες, ἀλλὰ νὰ χρησιμοποιεῖ αὐτὴν τὴν παραδοχὴ γιὰ νὰ ἀρνηθεῖ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ κεφαλαίου στὶς ἐσχάτες ἡμέρες, σημαίνει νὰ ματαιώνει τὸν δηλωμένο σκοπὸ τοῦ Γαβριήλ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Γαβριήλ ἀρχίζει τὴν προφητικὴ ἀφήγησιν στὸ πρῶτο ἐδάφιο τοῦ ἐνδεκάτου κεφαλαίου καὶ συνεχίζει ἕως τὸ τρίτο ἐδάφιο τοῦ δωδεκάτου κεφαλαίου, ἡ ἱστορία ποὺ παριστάνεται εἶναι οἱ ἐξωτερικὲς προφητικὲς λεπτομέρειες τοῦ τρόπου με τὸν ὁποῖο ὁ δράκων, τὸ θηρίο καὶ ὁ ψευδοπροφήτης ὀδηγοῦν τὸν κόσμον στὸν Ἀρμαγεδδῶνα. Ὑπάρχουν μέσα στὸ κεφάλαιο περικοπὲς ποὺ περιγράφουν τὸν διωγμὸ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἡ ἱστορία τοῦ ἐνδεκάτου κεφαλαίου εἶναι πρωτίστως μιὰ ἐξωτερικὴ ἀποκάλυψη. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ δέκατο κεφάλαιο καὶ τὸ δωδέκατο κεφάλαιο παριστοῦν ἓνα ἄλφα καὶ ἓνα ὦμέγα μέσα στὴν τελικὴ ὄραση τοῦ Δανιήλ, διότι, σὲ ἀντίθεση με τὸ ἐνδέκατο κεφάλαιο, ἀμφότερα περιγράφουν ἓνα ἐσωτερικὸ μῆνυμα ποὺ προσδιορίζει τὴ σφράγιση τῶν ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Τὸ μεσαῖο κεφάλαιο εἶναι ἡ ἀνταρσία τῆς ἀνθρωπότητος, ὅπως αὐτὴ παριστάνεται ἀπὸ τὸν βασιλέα τοῦ βορρά, τὸν πάπα τῆς Ρώμης· καὶ τὸ ἄλφα, τὸ δέκατο

κεφάλαιο, μαζί με το ωμέγα, το δωδέκατο κεφάλαιο, προσδιορίζουν την εσωτερική εμπειρία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων κατά τις έσχατες ημέρες. Και τα τρία κεφάλαια οδηγούν στο κλείσιμο της δοκιμαστικής περιόδου· το άλφα κεφάλαιο αρχίζει με τον φόβο του Θεού, ο οποίος χωρίζει δύο τάξεις προσκυνητών, και έως το τέλος του κεφαλαίου δίδεται στον Δανιήλ διπλασιασμός δυνάμεως, προσδιορίζοντας έτσι το μήνυμα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου. Το δωδέκατο κεφάλαιο είναι το ωμέγα κεφάλαιο, και αυτό προσδιορίζει το μήνυμα της κρίσεως του τρίτου αγγέλου.

Το ενδέκατο κεφάλαιο περιγράφει λεπτομερώς την ανταρσία της ανθρωπότητας από την καταστροφή της Ιερουσαλήμ έως τη λήξη της δοκιμασίας, η οποία, σύμφωνα με την Αδελφή White, αποτελεί απεικόνιση της λήξεως της δοκιμασίας στο τέλος του κόσμου. Το ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ αρχίζει από την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, διότι ο Δανιήλ είναι ένας από εκείνους που μεταφέρθηκαν στη Βαβυλώνα κατά την τριπλή καταστροφή της Ιερουσαλήμ, η οποία προεικόνιζε την καταστροφή της ίδιας πόλεως το 70 μ.Χ., και κατόπιν εκ νέου κατά τις έσχατες ημέρες, όπως αυτές αντιπροσωπεύονται από τον κόσμο.

Δύο κυριολεκτικές καταστροφές της Ιερουσαλήμ, οι οποίες έλαβαν χώρα την ίδια ημέρα του έτους, με διαφορά εξακοσίων εξήντα πέντε ετών. Οι δύο αυτές καταστροφές αφορούσαν την πόλη όπου υποτίθεται ότι βρισκόταν η Κιβωτός. Η Σηλώ κατείχε τα ίδια προφητικά χαρακτηριστικά και αντιπροσωπεύει την πρώτη καταστροφή μιας πόλεως όπου βρισκόταν η παρουσία του Θεού, ή όπου υποτίθεται ότι βρισκόταν. Όταν η Αδελφή White χρησιμοποιεί την καταστροφή της Ιερουσαλήμ ως σύμβολο της καταστροφής των εσχάτων ημερών, σχολιάζει το κήρυγμα του Χριστού περί της καταστροφής της Ιερουσαλήμ.

Η Σηλώ, η καταστροφή της Ιερουσαλήμ υπό τον Ναβουχοδονόσορα και τον Τίτο, είναι τρεις μάρτυρες των εσχάτων ημερών, όπως αυτές παριστάνονται από την καταστροφή της πόλεως του Θεού. Η Σηλώ είναι το μήνυμα του πρώτου αγγέλου, το οποίο διδάσκει να φοβούμεθα τον Θεό, κάτι που ο Ηλεί δεν έπραξε, και να δώσωμεν εις Αυτόν δόξαν, κάτι που ο Ηλεί δεν έπραξε, διότι ήλθεν η ώρα της κρίσεώς Του. Το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου είναι εκεί όπου ευρίσκομεν έναν διπλασιασμό, όπως παρίσταται διά του Ναβουχοδονόσορος και του Τίτου. Η τρίτη καταστροφή της Ιερουσαλήμ, κατά τις έσχατες ημέρες, είναι κατά το κλείσιμο της δοκιμασίας, το οποίο είναι το κλείσιμο της κρίσεως.

Το ενδέκατο κεφάλαιο αποτελεί την εξωτερική ιστορία των μηνυμάτων των τριών αγγέλων. Παρεμβάλλεται ανάμεσα στο όραμα του διαχωρισμού του δεκάτου κεφαλαίου και στις τρεις ενδυναμωτικές επαφές που λαμβάνουν χώρα κατά την εικοστή δευτέρα ημέρα του οράματος του Δανιήλ. Αυτό σημαίνει ότι και το δωδέκατο κεφάλαιο θα αφορά την εσωτερική ιστορία εκείνων που θα συμβούν στον λαό του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες. Σημαίνει επίσης ότι το φως μέσα στο δωδέκατο κεφάλαιο είναι είκοσι δύο φορές λαμπρότερο από το φως στο δέκατο κεφάλαιο.

Στην όραση του Ουλαί, ετέθη επίσης προς τον Χριστό το ερώτημα «Έως πότε;». Οι προηγούμενοι δώδεκα στίχοι, που οδηγούν στο ερώτημα του δέκατου τρίτου στίχου, προσδιόριζαν την εξωτερική προφητική ιστορία, η οποία αναπαριστά σημαντικές λεπτομέρειες σχετικά με τις δυνάμεις της βιβλικής προφητείας. Οι δώδεκα αυτοί στίχοι απλώς επαναλάμβαναν και ανέπτυσσαν περαιτέρω

την ιστορία που αναπαρίσταται στο έβδομο κεφάλαιο. Η προφητική ιστορία που εκτίθεται σε αυτούς τους στίχους επαναλαμβάνεται και αναπτύσσεται περαιτέρω στο ενδέκατο κεφάλαιο, αρχίζοντας από την εποχή των Μήδων και των Περσών. Το τελευταίο ήμισυ του ογδού κεφαλαίου και ολόκληρο το ένατο κεφάλαιο αποτελούν την αναπαράσταση του λαού του Θεού των εσχάτων ημερών από τον προφήτη Δανιήλ. Η όραση της προφητικής ιστορίας, η οποία βρίσκεται στην όραση των ποταμών του Ουλαί επί τρία κεφάλαια, μαζί με την αναπαράσταση του λαού του Θεού στα κεφάλαια αυτά μέσω της αλληλεπίδρασης του Δανιήλ με τον Γαβριήλ, αποτελεί το άλφα έως το ωμέγα των κεφαλαίων δέκα έως δώδεκα.

Επειδή ο Χιδδέκελ είναι το ωμέγα και ο Ουλαί το άλφα, η δύναμη που αντιπροσωπεύεται από το φως το οποίο αποσφραγίζεται στο δωδέκατο κεφάλαιο, όταν φθάνει ο καιρός του τέλους, είναι είκοσι δύο φορές λαμπρότερη από το όραμα που αποτελεί τον κεντρικό στύλο και το θεμέλιο του Αντβεντισμού. Εφόσον αυτό ισχύει, το φως του τελευταίου οράματος του Δανιήλ ταυτοποιείται άμεσα ως φως συνδεδεμένο με τον λαό του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες. Όταν ο άγγελος ρωτά τον άνδρα τον ενδεδυμένο λινά, «Έως πότε;» έως το τέλος αυτών των θαυμασίων, τα θαυμάσια είναι εκείνοι που λάμπουν ως οι αστέρες εις τους αιώνας των αιώνων, καθώς η ιστορία της διαθήκης του Άβραμ αντηχεί την εντολή προς τον Άβραμ να κοιτάξει προς τα άστρα. Τα θαυμάσια στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ είναι η μεταμόρφωση ανθρώπινων υπάρξεων στο λάβαρο των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Σε προηγούμενο σημείο επισημάναμε ότι το ενδέκατο εδάφιο του Δανιήλ 12 προσδιορίζει μία προφητική περίοδο που αποτελείται από δύο περιόδους, από τις οποίες η πρώτη είναι τριάντα έτη. Προκειμένου να αποδώσω τη δέουσα έμφαση στο ενδέκατο εδάφιο, μετέβην στο έβδομο εδάφιο, για να καταδείξω την άμεση εμπλοκή του Χριστού με τα θαυμαστά έργα που επιτελεί ανάμεσα στον λαό Του κατά τις έσχατες ημέρες.

Επανερχόμενος στο εδάφιο ένδεκα, επιθυμώ να σας υπενθυμίσω ότι το δωδέκατο κεφάλαιο αποκαλείται ρητώς από τον Γαβριήλ «έσχατες ημέρες». Κατά τις ημέρες των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, τις ημέρες κατά τις οποίες αυτοί σφραγίζονται και εισέρχονται σε διαθήκη με τον Θεό, σύμφωνα με το βιβλίο του Δανιήλ, θα υπάρξει ένα μήνυμα αποσφραγισμένο, το οποίο θα διογκωθεί σε δυνατή κραυγή. Το μήνυμα αυτό παριστάνεται στο δωδέκατο κεφάλαιο διά τριών διακεκριμένων προφητικών περιόδων, οι οποίες έχουν ήδη προσδιορισθεί από τους Μιλλερίτες και κατόπιν επικυρωθεί από το Πνεύμα της Προφητείας. Οι τρεις αυτές περίοδοι δεν παριστάνουν χρόνο, διότι ο ίδιος ακριβώς άγγελος, ο οποίος υψώνει και τα δύο χέρια προς τον ουρανό στο δωδέκατο κεφάλαιο, ύψωσε το ένα χέρι προς τον ουρανό στην Αποκάλυψη δέκα και ορκίσθηκε ότι δεν θα υπάρξει πλέον χρόνος. Η διακήρυξη εκείνη το 1844 σημαίνει ότι οι τρεις προφητικές περίοδοι στο Δανιήλ δώδεκα είναι συμβολικές περίοδοι, οι οποίες δεν προορίζονται να παριστάνουν χρόνο.

Διότι, όταν η μεσαία συμβολική προφητική περίοδος στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ είναι μια διπλή περίοδος που αρχίζει με τριάντα έτη, στο ίδιο ακριβώς κεφάλαιο όπου εγείρεται ο Μιχαήλ, τότε γνωρίζετε ότι η διπλή περίοδος που αρχίζει με τριάντα έτη είναι η τέλεια εκπλήρωση της άλφα προφητείας του Άβραμ. Το ωμέγα της χρονικής προφητείας, το οποίο αρχίζει την ιστορία της διαθήκης υπό την έννοια ενός εκλεκτού λαού, φθάνει στην τέλεια εκπλήρωσή του στο ίδιο

κεφάλαιο, το οποίο αποτελεί το αποκορύφωμα της μαρτυρίας του Δανιήλ περί όσων θα συμβούν στον λαό του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες.

Κατά τον καιρό του τέλους, το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίζεται, και το φως που παράγεται σφραγίζει τον λαό του Θεού. Κατά τον καιρό του τέλους, το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίζεται, και το φως που παράγεται παριστάνεται από τρεις προφητικές περιόδους μέσα στο τελευταίο κεφάλαιο του Δανιήλ. Το κεφάλαιο εκείνο είναι το ωμέγα των τριών κεφαλαίων που συγκροτούν το όραμα του Χιδδέκελ, και το όραμα του Χιδδέκελ είναι το ωμέγα ως προς τα τρία κεφάλαια που αντιπροσωπεύουν το άλφα των ποτάμιων οραμάτων του Δανιήλ. Οι ποταμοί που άρχισαν στην Εδέμ κατέληξαν τελικώς στον Δανιήλ, και έπειτα ο προφητικός Λόγος του Θεού τούς έφερε στο Μιλλεριτικό κίνημα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, το άλφα κίνημα των δύο κινήματων των τριών αγγέλων. Τα 1290 έτη του εδαφίου ένδεκα είναι το ωμέγα της προφητείας των 430 ετών του Αβραάμ και του Παύλου.

Προτού συνεχίσουμε στο δωδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ και στη σύνδεσή του με την προφητεία του Άβραμ, είναι καλό να ενθυμηθούμε ποιος ήταν ο Παύλος. Ο Παύλος δεν ήταν μόνον ο απόστολος προς τα έθνη, αλλά, εξίσου σημαντικά, παρουσίασε το μήνυμά του μέσω του προφητικού Λόγου του Θεού. Ακόμη σπουδαιότερο είναι ότι ο Παύλος ήταν προφήτης των οικονομιών. Προφήτης των οικονομιών είναι ένας προφήτης που εγείρεται για να καθοδηγήσει τον λαό του Θεού από τη μία οικονομία στην άλλη, όπως ο Μωυσής, από τη λατρεία στο θυσιαστήριο στη λατρεία του αγιαστηρίου· ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, από το επίγειο αγιαστήριο στο Επουράνιο Αγιαστήριο. Ο Παύλος κατέγραψε πολύ περισσότερες πληροφορίες και κανόνες για την εφαρμογή του κυριολεκτικού στο πνευματικό από όλους τους άλλους συγγραφείς της Βίβλου μαζί, και μάλιστα κατά πολύ! Εγέρθηκε για να εξηγήσει τη μετάβαση από το κυριολεκτικό στο πνευματικό μέσα στο πλαίσιο του λαού της διαθήκης του Θεού.

Ο Παύλος αποτελεί τον συνδετικό κρίκο μεταξύ των διαθηκικών υποσχέσεων προς τον εκλεκτό λαό του Αβραάμ, κατά τον καιρό κατά τον οποίο ο εκλεκτός αυτός λαός μετέβη από το κατά γράμμα στο πνευματικό. Εάν δεν έχετε εδραιωθεί στον ρόλο τού ποιος ήταν ο Παύλος μέσα στην ιστορία της διαθήκης, τότε ίσως να μη διακρίνετε πόσο θεοπρεπώς αρμόζει το ότι η πρωταρχική χρονική προφητεία του λαού της διαθήκης του Θεού είναι μια διττή χρονική προφητεία που αρχίζει με μία περίοδο τριάντα ετών. Η μία προφητεία τέθηκε σε ισχύ από τον πατέρα του εκλεκτού λαού, και όταν εκείνοι μετέβησαν σε πνευματικό εκλεκτό λαό, εγέρθηκε ένας προφήτης της οικονομίας για να προσδιορίσει και να εξηγήσει αυτή τη μετάβαση, και επίσης να επικυρώσει τη χρονική προφητεία του Άβραμ με δεύτερο μάρτυρα από την Καινή Διαθήκη, εναρμονισμένο με τον πρώτο μάρτυρα από την Παλαιά Διαθήκη. Ο Άβραμ στην αρχή, και έπειτα ο Παύλος στο τέλος, προτυπώνουν τη σημασία τού 1290 των εσχάτων ημερών.

Θα συνεχίσουμε στο επόμενο άρθρο.

«Το όραμα του Ζαχαρία περί του Ιησού και του Αγγέλου εφαρμόζεται με ιδιαίτερη δύναμη στην εμπειρία του λαού του Θεού κατά τις τελικές σκηνές της μεγάλης ημέρας του εξιλασμού. Η εκκλησία του υπολοίπου θα οδηγηθεί τότε σε μεγάλη δοκιμασία και θλίψη. Εκείνοι που τηρούν τις εντολές του Θεού και την πίστη του Ιησού θα αισθανθούν την οργή του δράκοντος

και των στρατευμάτων του. Ο Σατανάς λογαριάζει τον κόσμο ως υπηκόους του· έχει αποκτήσει έλεγχο ακόμη και επί πολλών ομολογουμένων χριστιανών. Αλλά· εδώ υπάρχει ένα μικρό σώμα ανθρώπων που αντιστέκονται στην κυριαρχία του. Αν μπορούσε να τους εξαλείψει από τη γη, ο θρίαμβός του θα ήταν πλήρης. Καθώς επηρέασε τα ειδωλολατρικά έθνη να καταστρέψουν τον Ισραήλ, έτσι στο εγγύς μέλλον θα υποκινήσει τις πονηρές δυνάμεις της γης να καταστρέψουν τον λαό του Θεού. Οι άνθρωποι θα κληθούν να αποδώσουν υπακοή σε ανθρώπινα διατάγματα κατά παράβαση του θείου νόμου.»

«Εκείνοι που είναι πιστοί στον Θεό θα απειλούνται, θα καταγγέλλονται, θα τίθενται εκτός νόμου. Θα “παραδοθήτε δε και υπό γονέων και αδελφών και συγγενών και φίλων,” ακόμη και μέχρι θανάτου. Λουκάς 21:16. Η μόνη τους ελπίδα είναι στο έλεος του Θεού· η μόνη τους υπεράσπιση θα είναι η προσευχή. Όπως ο Ιησούς του Ναυή ικέτευσε ενώπιον του Αγγέλου, έτσι και η εκκλησία του υπολοίπου, με συντετριμμένη καρδιά και ακατάβλητη πίστη, θα ικετεύσει για συγχώρηση και λύτρωση διά του Ιησού, του Συνηγόρου τους. Έχουν πλήρη επίγνωση της αμαρτωλότητας της ζωής τους, βλέπουν την αδυναμία και την αναξιότητά τους· και είναι έτοιμοι να απελπιστούν.»

«Ο πειραστής παρίσταται για να τους κατηγορήσει, καθώς παρίστατο για να αντισταθεί στον Ιησού. Δείχνει τα ρυπαρά ενδύματά τους, τους ελαττωματικούς χαρακτήρες τους. Προβάλλει την αδυναμία και τη μωρία τους, τις αμαρτίες της αχαριστίας τους, την ανομοιότητά τους προς τον Χριστό, η οποία έχει ατιμάσει τον Λυτρωτή τους. Προσπαθεί να τους κατατρομάξει με τη σκέψη ότι η περίπτωση τους είναι απελπιστική, ότι ο λεκές της μιαιρότητάς τους δεν θα ξεπλυθεί ποτέ. Ελπίζει έτσι να καταστρέψει την πίστη τους, ώστε να ενδώσουν στους πειρασμούς του και να αποστραφούν την αφοσίωσή τους προς τον Θεό.»

«Ο Σατανάς έχει ακριβή γνώση των αμαρτιών στις οποίες ο ίδιος έχει δελεάσει τον λαό του Θεού να πέσει, και προβάλλει τις κατηγορίες του εναντίον τους, διακηρύσσοντας ότι, εξαιτίας των αμαρτιών τους, έχουν απολέσει τη θεία προστασία, και ισχυριζόμενος ότι έχει το δικαίωμα να τους καταστρέψει. Τους παρουσιάζει ως εξίσου άξιους με τον εαυτό του να αποκλειστούν από την εύνοια του Θεού. “Είναι αυτοί”, λέγει, “ο λαός που πρόκειται να λάβει τη θέση μου στον ουρανό, και τη θέση των αγγέλων που ενώθηκαν μαζί μου; Ομολογούν ότι υπακούουν στον νόμο του Θεού· αλλά τήρησαν άραγε τα προστάγματά του; Δεν υπήρξαν φίλαντοι μάλλον παρά θεοσεβείς; Δεν έθεσαν τα δικά τους συμφέροντα υπεράνω της υπηρεσίας προς Αυτόν; Δεν αγάπησαν τα πράγματα του κόσμου; Ιδέτε τις αμαρτίες που σφράγισαν τη ζωή τους. Ιδού ο εγωισμός τους, η κακία τους, το μίσος τους ο ένας προς τον άλλον. Θα εκδιώξει ο Θεός εμένα και τους αγγέλους μου από την παρουσία Του, και όμως θα ανταμείψει εκείνους που υπήρξαν ένοχοι των ίδιων αμαρτιών; Δεν δύνασαι να πράξεις τούτο, Κύριε, κατά δικαιοσύνη. Η δικαιοσύνη απαιτεί να εκδοθεί καταδικαστική απόφαση εναντίον τους.”»

«Όμως, ενώ οι ακόλουθοι του Χριστού έχουν αμαρτήσει, δεν έχουν παραδοθεί ώστε να ελέγχονται από τους σατανικούς παράγοντες. Έχουν μετανοήσει για τις αμαρτίες τους και έχουν αναζητήσει τον Κύριο με ταπεινοφροσύνη και συντριβή, και ο θείος Συνηγόρος μεσιτεύει υπέρ αυτών. Εκείνος που έχει κακομεταχειριστεί περισσότερο από την αχαριστία τους, που γνωρίζει την αμαρτία τους και επίσης τη μετάνοιά τους, δηλώνει: “Ο Κύριος να σε

επιτιμήσει, ω Σατανά. Έδωσα τη ζωή Μου για αυτές τις ψυχές. Είναι χαραγμένες επάνω στις παλάμες των χεριών Μου. Μπορεί να έχουν ατέλειες χαρακτήρα· μπορεί να έχουν αποτύχει στις προσπάθειές τους· αλλά μετανόησαν, και εγώ τις συγχώρησα και τις δέχθηκα.»»

«Οι επιθέσεις του Σατανά είναι ισχυρές, οι πλάνες του λεπτές· αλλά ο οφθαλμός του Κυρίου είναι επάνω στον λαό Του. Η θλίψη τους είναι μεγάλη, οι φλόγες της καμίνου φαίνονται έτοιμες να τους καταβροχθίσουν· αλλά ο Ιησούς θα τους εξαγάγει ως χρυσό δοκιμασμένο στη φωτιά. Η προσκόλλησή τους στα γήινα θα αφαιρεθεί, ώστε μέσω αυτών η εικόνα του Χριστού να αποκαλυφθεί τελείως.

«Κατά καιρούς ο Κύριος μπορεί να φαίνεται ότι έχει λησμονήσει τους κινδύνους της εκκλησίας Του και τη βλάβη που της προξένησαν οι εχθροί της. Όμως ο Θεός δεν έχει λησμονήσει. Τίποτε σε αυτόν τον κόσμο δεν είναι τόσο πολύτιμο για την καρδιά του Θεού όσο η εκκλησία Του. Δεν είναι θέλημά Του η κοσμική πολιτική να διαφθείρει το ιστορικό της. Δεν αφήνει τον λαό Του να νικηθεί από τους πειρασμούς του Σατανά. Θα τιμωρήσει εκείνους που Τον παριστάνουν εσφαλμένα, αλλά θα φανεί ελεήμων προς όλους όσοι μετανοούν ειλικρινά. Σε εκείνους που Τον επικαλούνται για δύναμη προς ανάπτυξη χριστιανικού χαρακτήρα, θα δώσει κάθε αναγκαία βοήθεια.»

«Κατά τον καιρό του τέλους ο λαός του Θεού θα στενάζει και θα κράζει για τα βδελύγματα που διαπράττονται στη γη. Με δάκρυα θα προειδοποιούν τους ασεβείς για τον κίνδυνο στον οποίο βρίσκονται καταπατώντας τον θείο νόμο, και με ανέκφραστη θλίψη θα ταπεινώνονται ενώπιον του Κυρίου με μετάνοια. Οι ασεβείς θα χλευάζουν τη λύπη τους και θα περιγελούν τις επίσημες εκκλήσεις τους. Αλλά η αγωνία και η ταπείνωση του λαού του Θεού αποτελούν αδιαμφισβήτητη απόδειξη ότι ανακτούν τη δύναμη και την ευγένεια του χαρακτήρα που έχασαν ως συνέπεια της αμαρτίας. Επειδή πλησιάζουν περισσότερο προς τον Χριστό, επειδή τα μάτια τους είναι προσηλωμένα στην τέλεια αγνότητά Του, διακρίνουν τόσο καθαρά την υπερβολική αμαρτωλότητα της αμαρτίας. Η πραότητα και η ταπεινοφροσύνη είναι οι όροι της επιτυχίας και της νίκης. Ένας στέφανος δόξας αναμένει εκείνους που υποκλίνονται στους πρόποδες του σταυρού.»

Οι πιστοί, άνθρωποι της προσευχής του Θεού είναι, τρόπον τινά, κλεισμένοι μαζί Του. Οι ίδιοι δεν γνωρίζουν πόσον ασφαλώς προφυλάσσονται. Υποκινούμενοι από τον Σατανά, οι άρχοντες αυτού του κόσμου επιζητούν να τους καταστρέψουν· αλλά, εάν οι οφθαλμοί των τέκνων του Θεού ηνοιγόντο, καθώς ηνοιχθήσαν οι οφθαλμοί του υπηρέτου του Ελισσαιέ στο Δωθάν, θα έβλεπαν αγγέλους του Θεού στρατοπεδευμένους ολόγυρά τους, οι οποίοι συκρατούν τα στρατεύματα του σκότους.

«Καθώς ο λαός του Θεού ταπεινώνει την ψυχή του ενώπιόν Του, ικετεύοντας για καθαρότητα καρδιάς, δίδεται η εντολή: “Αφαιρέσατε τα ρυπαρά μάτια”, και λέγονται οι ενθαρρυντικοί λόγοι: “Ίδού, έκαμα να παρέλθει από σου η ανομία σου, και θέλω σε ενδύσει με αλλαγή ιματισμού”. Ζαχαρίας 3:4. Ο άσπιλος χιτώνας της δικαιοσύνης του Χριστού τίθεται επάνω στα δοκιμασμένα, πειραζόμενα, πιστά τέκνα του Θεού. Το περιφρονημένο υπόλοιπο ενδύεται ένδοξα ιμάτια, για να μη μολυνθεί πλέον ποτέ από τις διαφθορές του κόσμου. Τα ονόματά τους διατηρούνται στο βιβλίο της ζωής του Αρνίου, καταγεγραμμένα μεταξύ των πιστών όλων των αιώνων. Αντιστάθηκαν στις πανουργίες του πλάνου· δεν απομακρύνθηκαν από την

αφοσίωσή τους από τον βρυχηθμό του δράκοντος. Τώρα είναι αιωνίως ασφαλείς από τα τεχνάσματα του πειραστή. Οι αμαρτίες τους μεταφέρονται στον εφευρέτη της αμαρτίας. Και “καλήμίτρα” τίθεται επάνω στις κεφαλές τους.»

«Ενώ ο Σατανάς προέβαλλε επίμονα τις κατηγορίες του, άγιοι άγγελοι, αθέατοι, διέρχονταν ακατάπαυστα, θέτοντας επάνω στους πιστούς τη σφραγίδα του ζώντος Θεού. Αυτοί είναι εκείνοι που στέκονται επάνω στο Όρος Σιών μαζί με το Αρνίον, έχοντας το όνομα του Πατέρα γραμμένο επάνω στα μέτωπά τους. Ψάλλουν την νέα ωδή ενώπιον του θρόνου, εκείνη την ωδή την οποία ουδείς δύναται να μάθει παρά μόνον οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι λυτρωμένοι από της γης. “Ούτοι είναι οι ακόλουθοί του Αρνίου όπου αν υπάγη. Ούτοι ηγοράσθησαν από μεταξύ των ανθρώπων, απαρχή εις τον Θεόν και εις το Αρνίον. Και εν τω στόματι αυτών δεν ευρέθη δόλος· διότι είναι άμωμοι ενώπιον του θρόνου του Θεού.” Αποκάλυψις 14:4, 5.»

«Τώρα επιτυγχάνεται η πλήρης εκπλήρωση των λόγων του Αγγέλου: “Άκουε τώρα, Ιησού ο μέγας ιερέυς, συ και οι σύντροφοί σου που κάθηνται ενώπιόν σου· διότι είναι άνδρες σημείου· επειδή, ιδού, εγώ θέλω εκφέρει τον Δούλον μου, τον Βλαστόν.” Ζαχαρίας 3:8. Ο Χριστός αποκαλύπτεται ως ο Λυτρωτής και Ελευθερωτής του λαού Του. Τώρα πράγματι το υπόλοιπον είναι “άνδρες σημείου”, καθώς τα δάκρυα και η ταπείνωση της παροικίας τους παραχωρούν τη θέση τους στη χαρά και στην τιμή ενώπιον του Θεού και του Αρνίου. “Εν εκείνη τη ημέρα ο βλαστός του Κυρίου θέλει είσθαι εις κάλλος και δόξαν, και ο καρπός της γης εξάαιρετος και ωραίος εις τους διασωθέντας του Ισραήλ. Και θέλει συμβή, ότι ο εναπολειφθείς εν Σιών και ο απομείνας εν Ιερουσαλήμ θέλει ονομασθή άγιος, πας ο γεγραμμένος μεταξύ των ζώντων εν Ιερουσαλήμ.” Ησαΐας 4:2, 3.» Prophets and Kings, 587–592.